Az osztályunkkal kapcsolatos sportélmények az 1945/46-os tanévvel kezdődtek. Mindenek előtt volt szeretett tanárainkra emlékezem, Oláh és Porcsalmi tanár úrra. Oláh *(„Linkusz")* tanár úrról kevés emlékem van. Engem csak az első és a második osztályban tanított. Emlékeim szerint ő a XX. Század első felének megfelelő metódus szerinti, hagyományos, konzervatív terem-tornaórákat tartott, svédtorna gyakorlatokkal. Egy kis kötél, rúdmászás, szekrényugrás, előre—hátra bukfenc. Tehát a tanterv által előírt tematika szerint, pontosan, lelkiismeretesen végrehajtva azt. Volt azért atlétika is, fekete klottgatyában, fehér trikóban, mellünkön a nemzetiszínű címer, benne fekete RHG betűkkel. *Bíró Vili* épp magasugrás közben törte el a csuklóját.

A háború utáni új világ új korszakot hozott és az osztálynak is, nekem is új tornatanárt, Porcsalmi tanár úr, *(„Kosár")* személyében. Róla nagyon sok kedves, szép emlékem van. Ő az új világot képviselve —azt hiszem kezdő, vagy majdnem kezdő tanárként— új szemléletet hozott magával. Óriási lendülettel fogott munkához, korszerű módszerekkel. Nemcsak tornaórákat tartott az előírt tematika szerint, hanem nagy súlyt helyezett a diáksport fejlesztésére, helyesebben, a beindítására. Mi akkor csak éreztük, hogy *jó a tornaóra*. Hogy az korszerű, vagy nem, azzal nemigen foglalkoztunk. Egy biztos, ő bevezetett bennünket a sport szűkebb világába. Új sportszereket ismertetett meg velünk. A gimnasztikát azt hiszem csak a bemelegítésnél alkalmazta. A focit természetesen mindenki ismerte, aki szerette, játszotta, de kevésbé ismertek voltak előttünk az egyéb labdajátékok, a kosárlabda, kézilabda, röplabda. Ezeknek a játékoknak a rejtelmeibe Ő vezetett be bennünket, ő szerettette meg velünk. Ő általa éreztük meg a csapatjáték, a győzelem ízét, a győztes mérkőzés, benevezett bajnoki mérkőzés, vagy mint a debreceni vasútas II., vagy a Karcag tomboló iskolai szurkolók előtt szórtuk a öregbítettük iskolánk hírnevét.

Kézilabdában, amit szintén *Porcsalmi tanár úr* ismertetett meg velünk, annyira vittük, hogy a megyében jelezték a csapatot. Szeretett tanárunk nevéhez fűződik az atlétikai versenyek beindulása, melyet szintén edzői szinten oktatott. Tornavizsgákon voltak a nagy, osztályok közötti versenyek, mert nemcsak latinból vagy matekból voltak ám vizsgák, hanem tornából is. A 1947/48-as évi vizsgán *Nagy Ádám* akkorát dobott, hogy a súlygolyó, majdnem a zsinagógáig repült. Meg is nyerte a versenyt, azt hiszem Czank Náci előtt. Az itt elért eredmények alapján lettünk nevezve az országos diák atlétikai bajnokság versenyeire, melynek a döntői Budapesten, a Pasaréti úti pályán voltak. Emlékszem előző nap a MÁV focicsapatával valamilyen nyert mérkőzésünk vacsorája volt —miután a vezetők távoztak — a megengedett két *„hosszúlépés"* mellett talán legurult még egy-két fröccs is, így aztán kissé másnaposan találkoztunk reggel a Pestre induló csapattal. Nagyon meleg nyári nap volt és igen nehéz nap, mert az elvárásnak eleget kell tenni, de fizikálisan *„nem voltam teljesen egyben."* Így is sikerült azt a bizonyos 165 cm-es magasugrást hozni, ami eltörpül Nagy Ádám országos bajnokságot nyerő 14 m. körüli dobása mellett. Iskolánkra nem hoztunk szégyent. Jó volt győzni, bár nem voltunk a mai értelemben vett, eredménycentrikusak. A sportot önmagáért szerettük.

Porcsalmi tanár úr nagy szakértelemmel foglalkozott a szertornával is. Gyűrű, korlát, ló nyújtó, ugró szekrények voltak az iskolában. Korlát még az udvaron is volt beépítve. Csak a tehetségeket kellett megtalálni. Ő meg is találta. Az országos jelvényszerző versenyen, azt hiszem az osztályból Czank Náci, az iskolából Pólus Pista volt aranyérmes. Emellett több ezüst és vasjelvényes is volt, ami minősítette a tornatanár munkáját.

No és a röplabda, melynek megismerése ugyancsak *Porcsalmi tanár úrhoz* fűződik. Az hiszem a röplabdát 1945 előtt, nálunk még sehol igazán nem játszották, de ő erre az újdonságra is gyorsan reagálva megtanította, megszerettette velünk. Emlékszem a gimiudvaron játszott parázs rangadókra! Osztálybajnokságon különösen nagy csaták voltak a VIII.-al, változó sikerrel.

Nem kifejezetten a sporttevékenységünkhöz tartozott, de jó móka volt a nagy *„zamekolások"* időszaka is, amikor megrohamoztuk a tornatermet, hatalmas indián csatakiáltások közepette. Még a nehéz medicin labdát is rúgtuk, vágtuk, ahol értük a tornaterem hátsó falára, majd a visszapattanókat újra rúgva-vágva. Azt hiszem, ezzel vezettük le fiatal szervezetünk fölös energiáit, melyek a hosszú ülő órák alatt gyűltek össze.

Porcsalmi Lajos bátyánk hát sportreformer volt. Megreformálta az iskolai testnevelést. Fő érdeme, hogy az országosan elindított diáksport mozgalomba bekapcsolódott. A tanítványaival megszerettette a sport minden ágát, miközben még a cserkészcsapatot is szervezte és vezette fáradhatatlanul. Sokat köszönhettünk neki! Most, hogy ezeket a sorokat írom, érzem, hogy belül valami zsiborog bennem. Szinte most is ott érzem magam a jó öreg *„alma mater"* poros udvarán, a játéktéren a szurkoló diákok gyűrűjében, izzadtan, kihevülve, a játékos társaim között. De jó is lenne még egyszer leütni a háló feletti feladott labdát!

nagylaci